

עומר ולדמן להאמיין שזו זיעה

[השפה התקינה מאשרת]

השפה התקינה מאשקת את הצורה "להמנות עם" ולא את "להמנות על". הנמוק ברור: רב האדם המכר לנו, בכל אספותיו, עוד מימי בראשית, תמיד התקים לצד האמת שאפשרה לו מהות בטוחה (אלהים). חבורה. בריאות. רוחה. אסירים, ולעולם לא עליה, כלומר, בגופה (מטה). שמים. הפךשות. גרוד באברים טמירים והיד החופנת). יש בשגיאה הזאת משהו כמעט בלתי יהודי במוכך המישב. נדאי גובל בזן הטרופ של האינטמימות. ואני הערב באלגבי ראיתי את ליאור. והוא איש מן השונמים. וקרו הדברים וכל הלילה ההוא הגיתי בו: אני נמנה עליך. אני נמנה עליך. בשכבך ובקומך. ובלכתך בדךך. ששה מיליון פעמים גמנתי עליך (כמו העם הזה על ההונה). ועל רבוא רביבך. כי עמך לא אהיה בארץ גזרה. וברור גם שלא נוכל להפקד עוד בארץ הזאת.

[לפני כעשור]

לפני כעשור נפוץ באינטרנט משחק ובו נדרשתי להתאים אסוציאטיבית בין קרובי לבין צבעים. אבא - אדם, אמא - צהב, ירין - ירק וכן הלאה, ובסוף נאמר לי איך כל צבע מעיד על כל אחד מהם (אבל את המסקנות האלו כבר שכחתי). חשבתי על תרגיל דומה ובו אני מתאים אנשים לאפי הראשון שמתעורר בי לשמע שמותיהם. למשל: נדב בישנות, יפעת עקשנות, כרמל כמו שהיא נשמעת. אבל כשהחלטתי ללכת הפוך - קדם תחושות ואחר כך שמות - והגעתי לסבלנות, פתאם אהזו בגרוני ציה נוראה, ויערות סמיכים ובטוחים החלו מכסים את המרחקים השזופים שעמדו לנגד עיני ומציבים שאלה אחת אל פני כל החיים הבאים: במה אתאזר? במי אתאזר? מקץ הצהרים הפכו צרכי למלה "חיק" והטליאו בגרוני חיק לחך, עד שהגיעה השעה שמונה והמסך האדים בתפים ובחצוצרות ואמרה לי שארית השמש: נגמר תוךך לריב עם העולם.

ועוד היתה המורה נעמה שאול מרבה לשבש מלים בשל לקות שמיעה. כך, למשל, היתה אומרת מאבד במקום מות, והיה בכך מעין עדוין סמוי לתלמידיה הרגשניים ממילא: לא כל מי שסרב להשיב לכם אהבה פער בלבכם מות. לפעמים זה רק מאבד כזה לרגע, מטען צד למי שהעלה עורות כקרנף במישור, ולפעמים אלה גבולות ההתעלות: נכון שלפעמים המנות המלולי הופך להיות ¹ la petite mort, אבל גם המעמד הזה נתקל לבסוף במאבד הקל הצורב של הגוף המענג הנפנה לעבודת יומו, ולבסוף, במקדם או במאחר, גם במנות עצמו. שנתים לאחר מכן ספרה המורה לצרפתית על הבדכן גד אלמליח הנהגה בארצה גד אלמלא. מול הגיתה הבלתי מתחייבת יכלתי להחליט אם שמו גד אלמלא או גד אלמלא. עם האפשרות השניה נסעתי בבקר שבת לקבוץ, שם שכב סבי, גד, כשהוא סובל מאבדן הכרה אחת למספר דקות בגלל לחץ הדם, מתקשה ללכת ומחלים מסרטן בערמונית. באתי אליו קרוב לאון ולחשתי: כמה טוב יכול היה להיות גד אלמלא

היית נתקע בחור הזה אלמלא
היית מסרב להזכיר את הקבוץ אלמלא
סרבת לצאת לשליחות אלמלא
היית מזניח את ילדיך אלמלא
נשאת מאחור את הוריך אלמלא
גם בגיל שמונים אבא'ה ואלמלא
אבדה לך תחושת פנים לפני לכתם ואלמלא
עזבת עגלים בשעת ינקות ואלמלא
בחרת מאבד בין עוגות ותופינים, במתיקות

המתקלקלת במזנון מקץ חצי מאת שתיקה
גם לפחים המגנים על צואתך יש הרקה

¹ בצרפתית, "המוות הקטן" הוא כינוי לאורגומה.

[“לא היה לי טוב בחיים האלה”, אמרה המשוררת]

“לא היה לי טוב בחיים האלה”

אמרה המשוררת, פלת פרכס ישאאל, טללית בן צל, בראיון לחברתה נו"ן, עם צאת ספרה “חודות בלי חדרים”. “וככל שרחק ממני הטוב גליתי את רחב כתפיו. את יכלת ההסתגלות של צוארו להיקי הגברים המאפקים”

“לא היה לי טוב בחיים האלה”

אמרה אמא של נו"ן לנו"ן, שם עם ניחוח של מרק מתוק מתאינגד (מקצר הזמן התיפו הריחות), בפעם הראשונה בקול, על יצועה האחרון. ולכל מה שעלה עליו מרגע הכרזתו כך אמרה: שלום המלאך יוחאי. שלום מלאך מס ההכנסה. אינכם כעת אלא רמז מטרים. אתם מהליכים ומביאים את חיי אל הימים הקרים

“לא היה לי טוב בחיים האלה”

אמר לעצמו עמר, תלמיד לספרות עברית, בפעם הראשונה, כשראה מחלון הכתה את הבת של נו"ן, למען הדיוק את מה שגראה כמדע מדיק, ולמען האמת מה שגננה בעיניו המצהיבות כתכלית, ואחר כך להמתיק את היבש המתבקש בעונה חרוכה, ואחר כך ברושים וממטרות ודמעות אגורות, אולי הכי אגורות בעונה, יכלתי בקלות להאמין שזו זעה.